



Димчо Дебелянов

Смърт

Под нежний лъх на вечер ароматна,  
пребулени със мек янтарен прах,  
загълхват в мир простори необятни,  
че светъл ангел ръси сън над тях.

Последний стон на морний ден издъхва  
на здрача във безшумните вълни...  
Невидимо крило над мен полъхва  
и сладък глас зове ме в далнини.

Безчет звезди се стичат в небесата,  
на светъл пир призвани от нощта,  
и в кротко упоение душата  
заспива в златний skut на вечността.

КРАЙ

Източник: Словото  
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6090>]